

**normalització
lingüística
a debat**

FSB-PSOE

(Federació Socialista Balear - P.S.O.E.)
La Llei de Normalització Lingüística

En conjunt, la Llei de Normalització Lingüística aprovada pel Parlament de les Illes Balears constitueix un instrument vàlid per assolir els objectius que es proposa. Tant les disposicions referents a la introducció de la llengua catalana en els diferents àmbits de la vida ciutadana, des de la presència del català en els carrers de les ciutats i viles illenques fins a la seva introducció en les relacions entre l'Administració i els ciutadans, donen marge suficient per arribar a una situació d'igualtat amb el castellà i en la qual es pugui considerar definitivament salvada la nostra llengua.

Ara bé: Els objectius que es proposa la Llei no es podran assolir simplement perquè s'ha fet la Llei. Si no hi ha una voluntat política decidida de dur endavant totes les accions necessàries per salvar el català, la llengua pròpia de les nostres illes no sobreviurà. En conseqüència, la qüestió que es planteja ja no és si la Llei és bona o no, sinó simplement si el Govern autònom de les Illes Balears té la voluntat política de salvar la nostra llengua. I en aquest sentit, tots els indicis imposen la màxima desconfiança i escepticisme. El Govern conservador no té vertadera consciència del problema, no l'entén ni el considera per tant prioritari, i per això cal considerar que el camí cap a la normalització del català a les nostres illes encara no s'ha iniciat.

L'àrea en la qual aquesta problemàtica resulta més evident és la de l'ensenyament. Com és sabut, el nostre Estatut no preveu l'assumpció de competències en educació per part de la Comunitat Autònoma, i per tant, tot el títol referent a l'ensenyament inclòs dins la Llei de Normalització Lingüística s'ha d'aplicar mitjançant els corresponents convenis amb el Ministeri d'Educació, fins que la Comunitat Autònoma tenguí transferides les esmentades competències. Això suposa una dificultat adi-

cional, que podria venir per dos camins: Primer, per una manca de voluntat de cooperació per part del Ministeri d'Educació, que dependrà lògicament de l'actitud del Govern de torn a Madrid. En aquets moments, la disposició del Ministeri d'Educació és absolutament positiva, actitud que sembla lògic considerar garantida pels propers quatre anys de Govern socialista.

Hi ha, però, un segon camí pel qual poden sorgir dificultats en l'aplicació de les previsions de la Llei en matèria d'ensenyança. Perquè aquesta necessitat de concertar amb el Ministeri d'Educació les mesures a prendre i la manera d'aplicar-les constitueix una excusa excel·lent per dissimular la manca d'interès del Govern autònom en el tema. Un mínim de capacitat d'iniciativa per part del Govern

faria ben planer el camí cap a la implantació de l'ensenyament del català i en català a les escoles de les nostres illes. Però fins ara, tota acció que exigia la col·laboració amb el Govern central ha estat malmesa perquè la Conselleria de Cultura s'ha estimat més atribuir la responsabilitat de l'incompliment al Ministeri d'Educació que treballar activament per la salvació de la nostra llengua a l'escola. I res no permet pensar que aquesta actitud ha canviat amb l'entrada en vigor de la Llei de Normalització Lingüística, sinó al contrari: Fins ara, no tenim coneixement que hi hagi la més mínima planificació ni previsió de dictar les normes necessàries per a desenvolupar la Llei de Normalització Lingüística a cap dels seus àmbits. I com a mostra, un sol exemple: La Llei diu que els indicadors de carreteres bilingües duren primer les denominacions en català, i davall en castellà. Doncs bé, a l'autovia que s'acaba d'inaugurar, estant ja en vigor la Llei, s'ha tornat fer primer (i a vegades només) en castellà i davall en català. Simplement, no ho volen fer.